

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΛΙΩΤΙΚΗ ΑΠ'ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ...

Την Δευτέρα 2 Μάη, 6 διανομείς - ντιλιβεράδες, εργαζόμενοι σε κεντρικό φαστφουντάδικο των Ιωαννίνων, δέχτηκαν τις απειλές του αφεντικού ότι θα απολυθούν από την δουλειά τους, ακριβώς μία μέρα μετά την απεργία της Πρωτομαγιάς στην οποία συμμετείχαν. Το γεγονός αυτό είναι η κορυφή του παγόβουνου μίας ασταμάτητης σύγκρουσης δύο τελείως διαφορετικών κόσμων. Του κόσμου των αφεντικών και του κόσμου των εργαζομένων.

Ο εργοδότης από την μία, έχοντας στο πλευρό του τους νόμους, αλλά και την τρομοκρατία που ασκεί το ενδεχόμενο να μείνει κάποιος στο δρόμο, κερδοφορεί από την εκμετάλλευση της εργασίας και ψάχνει τον τρόπο να βγάλει όλο και περισσότερα, πληρώνοντας μισά ένσημα για δεκάωρες βάρδιες, χωρίς να δίνει υπερωρίες, μη καταβάλλοντας δώρα Πάσχα και Χριστουγέννων και έχοντας κάποιους εργαζόμενους στα "μαύρα".

Οι εργαζόμενοι από την άλλη, βιώνουν συνθήκες δύσκολες, διανέμοντας τα πακέτα στους δρόμους της πόλης με χίλιους δυο κινδύνους, παίρνοντας μισθούς πενιχρούς, χωρίς ασφάλιση της προκοπής, χωρίς βεβαιότητα για την δουλειά και την ζωή τους. Δουλεύουν σε επισφαλείς συνθήκες εργασίας. Έχουν όμως τον **αγώνα** και την **αλληλεγγύη**.

Αφού διεκδίκησαν το δώρο του Πάσχα, απείργησαν την Πρωτομαγιά όχι τιμώντας "φοκκλωρικά" τους νεκρούς του Σικάγο, αλλά διεκδικώντας στο σήμερα την αξιοπρέπεια ως εργάτες. Με την είδηση των απολύσεων, δεκάδες αλληλέγγυοι συγκεντρώθηκαν έξω από το μαγαζί και απαίτησαν την επαναπρόσληψη των εργαζομένων. **Την επόμενη μέρα το αφεντικό απέσυρε τις απολύσεις.**

125 χρόνια μετά τις άγριες συγκρούσεις στο Σικάγο, οι εργαζόμενοι ακόμη αγωνίζονται για να μην δουλεύουν 10 και 12 ώρες.

125 χρόνια μετά από κείνον τον Μάη, οι εργαζόμενοι ακόμα παλεύουν για μισθούς που να τους επιτρέπουν να ζουν με αξιοπρέπεια.

125 χρόνια μετά κι οι εργάτες ακόμα διεκδικούν το δικαίωμα τους στην απεργία.

125 χρόνια μετά και τα αφεντικά - μικρά και μεγάλα - συνεχίζουν με το ίδιο ασύδοτο πάθος το κυνήγι του κέρδους εις βάρος της εργατικής τάξης.

125 χρόνια μετά τα αφεντικά, ακόμη χρησιμοποιούν τα ίδια βίαια μέσα για να κρατούν τους εργάτες φοβισμένους. Τον κίνδυνο της απόλυσης και της ανεργίας, τους ρουφιάνους και τα τσιράκια, τους απεργοσπάστες, την διάσπαση.

Κι όμως 125 χρόνια μετά υπάρχουν εργάτες που δεν μασάνε!

Για εμάς, ως αναρχοσυνδικαλιστές, αυτή η μικρή εργατική μάχη που δόθηκε στα Γιάννενα αποτελεί παράδειγμα για όλους τους εργαζόμενους σε όλους τους κλάδους. Γιατί αυτή η μάχη δεν υπαγορεύτηκε ούτε καθοδηγήθηκε από κανέναν, παρά οργανώθηκε μόνο από τους ίδιους τους εργαζόμενους και όσους συνέτρεξαν να τους συμπαρασταθούν. Γιατί οι εργαζόμενοι δεν περιορίστηκαν σε δικαστικού και νομικού τύπου αγώνες αλλά προέβαλλαν έναν δυναμικό αγώνα στον δρόμο και εξέθεσαν την εργοδοτική αυθαιρεσία στην κοινωνική απαξία.

Γιατί το αφεντικό δεν είχε να αντιμετωπίσει 6 διανομείς φοβισμένους, αλλά ένα δυναμικό κίνημα αλληλεγγύης που δεν είχε σχέση με κανένα θεσμό ώστε να παίξει κανένα "κοννέ" και να ξεφουσκώσει ή να ελεγχθεί.

Η πλειοψηφία των εργαζόμενων έχει μπουχτίσει από τους εργατικούς αγώνες χωρίς προοπτική. Τα αφεντικά εξαπολύουν την μεγαλύτερη επίθεσή τους και με πολιορκητικό κριό την κρίση, υποτιμούν την εργασία ενώ οι εργάτες φαίνονται αδύναμοι να αντιδράσουν. Τόσα χρόνια που οι εργατικοί αγώνες ταυτίστηκαν με τους γραβατογιακαδες συνδικαλιστές, τα κομματικά συνδικάτα με τις εκλογές ως μόνο στόχο, η δυναμική των εργατών έχει πέσει στον γκρεμό.

ΕΧΟΥΜΕ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΝΕΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ!

Αγώνες που να μην είναι αλυσοδεμένοι σε βραχνά κομματικό, αγώνες αυτοργανωμένους, που να αποφασίζονται δηλαδή από τους ίδιους τους εργάτες στις συνελεύσεις τους κι όχι στα γραφεία παρατάξεων και ΔΣ, αγώνες αδιάλλακτοι, ανυποχώρητοι και αν χρειαστεί επιθετικοί, ώστε να διαμηνύουν στα αφεντικά και στο πολύτιμο γι αυτά κράτος, ότι αν δεν περάσει το δίκιο μας **δεν θα μας κάνετε καλά!!!**

ΕΧΟΥΜΕ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΟΥΜΕ ΞΑΝΑ ΤΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ!

. Τον συνδικαλισμό βάσης, μαχητικό και συνειδητοποιημένο, με σωματεία ορμητήρια διεκδικήσεων όχι μικρά κοινοβούλια, που δεν χαρίζονται στα παζάρια του κάθε γραφειοκράτη και κομματόσκυλου. Τον συνδικαλισμό του **δρόμου** κι όχι των εφημερίδων και των τηλεπαραθύρων, της πραγματικής **απεργίας** κι όχι της πιστολιάς στον αέρα, των **απαιτήσεων** κι όχι της ζητιανιάς, των **συγκρούσεων** και όχι των ελιγμών.

Τον συνδικαλισμό που παλεύει μεν για την καλύτερευση των υλικών όρων ζωής, που δεν ξεχνά όμως πως για να επιτευχθεί αυτή η καλύτερευση είναι απαραίτητος ο αγώνας για την ολοκληρωτική κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Τον συνδικαλισμό που δεν ξεχνά πως:

ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΑΠΗΣΟΥΝ ΞΑΝΑ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΙΣΗΣΟΥΝ ΞΑΝΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

**ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΕΝΩΣΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ**

Η συνέλευση της ΕΣΕ γίνεται κάθε Κυριακή
στις 6:00 το απόγευμα στον
Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Χώρο
Ιωαννίνων πλ. Νεομάρτυρας Γεωργίου (κάτω
απ'το Ωδείο)

ese-ioanninon.blogspot.com